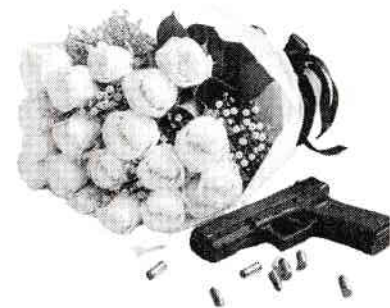

LBRIS

We know
books

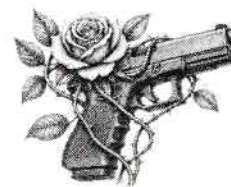
Nadia A. Linette

Greșeală fatală

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2026

Prolog

Tânăra adună coșul din hol, când aude două pocnituri puternice și instinctul o împinge să verifice ce s-a întâmplat. Iese pe aleea din spatele cofetăriei, unde e întuneric. Nu zărește nimic în beznă, dar brusc un braț puternic o cuprinde peste umeri și o imobilizează, iar o palmă mare îi astupă gura, înăbușindu-i țipătul. Mâna care îi acoperă fața are miros de fum înecăcios.

– Nu vreau să-ți fac rău, îi vorbește o voce gravă, masculină, la ureche.

Sufletul i-a înghețat de frică și nu ar mai putea să strige nici dacă ar avea gura liberă.

– Să intrăm! îi poruncește bărbatul și o călăuzește spre ușa pe unde a ieșit ea cu câteva clipe înainte.

Când ajung în interior, individul o eliberează și se sprijină cu spatele de perete. Sunt pe holul de ieșire către tomberoanele de pe strada din dos. Lumina e slabă și în clădire. Tânăra îl privește cu ochii mișiți, chiar dacă încă nu poate să se miște de frică. Nu are lumină suficientă să-i distingă trăsăturile foarte bine, dar observă că bărbatul e tânăr și poartă o cămașă deschisă la culoare, cu gulerul desfăcut. Doar când își coboară privirea observă pata mare, roșiatică din dreptul abdomenului și tresare speriată. Individul e aplecat de spate și geme. Fata vede pistolul din mâna lui și i se face teamă. Dar el se prelinge pe lângă zid,

până ajunge cu șezutul pe gresie și se sprijină cu spinarea de perete.

Fără să mai stea pe gânduri, tânăra îngenunchează.

– Doamne! Ești rănit! suspină ea.

El icnește din nou.

– Sun la ambulanță!

– Nu! o oprește. Închide ușile și stinge luminile! Sunt urmărit de oameni foarte periculoși.

Fata sare imediat în picioare și stinge lumina slabă de pe hol, apoi încuie ușa de la ieșire. Se grăbește să ajungă și în sala din față, unde becul a rămas aprins. Știe că oricine și-ar da seama că încă nu a plecat dacă nu le-ar stinge pe toate. Se grăbește la întrerupătoare, apoi rămâne în întuneric și ascultă. Își aude doar inima din piept, care acum îi bate cu putere până în gât.

Când se asigură că sunt singuri, se întoarce la el. Nu îl vede, doar îi aude respirația și suspinul. Pășește cu grijă, iar când dă de el prin întuneric, se apleacă.

– Ar trebui să sun după un ajutor...

Bărbatul nu îi mai răspunde. Ea îi cuprinde fața în palme și își dă seama că acesta stă cu capul sprijinit în bărbie, probabil inconștient.

Aude vibrația unui telefon. Își amintește că și al ei e pe undeva prin sala de servire, din față. Scoate mobilul din buzunarul cămășii și privește ecranul luminos: *Adi*. Doar atât apare pe ecran. Îl lasă să sune lung. Îi e teamă să răspundă. Dacă e chiar cel care l-a împușcat? Telefonul se oprește, iar ea suspină ușurată. Dar în clipa următoare ecranul se luminează și vede un mesaj: „Răspunde, oricine ai fi. Sunt omul lui de încredere.”

Fata tremură încet. E îngrozită și nu știe ce să facă. Atunci când telefonul începe să sune din nou, se hotărăște să răspundă șoptit:

– Alo?

– Cine ești? se aude o voce groasă, masculină, respirând greoi.

– Contează? Tu cine ești?

– Adi!

– Asta am văzut.

– Bodyguardul!

Ezită să mai spună ceva.

– De ce nu a răspuns el? întreabă individul.

– A leșinat, răspunde fata.

– Am înțeles. Sunteți în siguranță?

– Cred că da, deocamdată, răspunde pe același ton scăzut.

– Bine! Spune-mi unde ești, ca să vin după el!

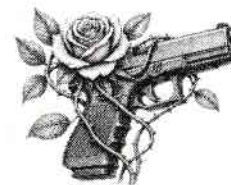
Fata se așază lângă străin și îi verifică respirația.

– Va dura mult? întreabă ea.

– Va dura puțin. Rămâneți nemișcați!

Ea închide telefonul, apoi se hotărăște să îl culce pe podea. Îi sprijină capul, apoi îl întinde pe jos. Se furișează după niște prosoape curate și, după ce se întoarce, îi presează abdomenul. Bărbatul geme, dar rămâne inconștient. Îi potrivește un prosop sub cap, apoi așteaptă, apăsându-i rana, ascultând și tresărind la orice zgomot.

Capitolul 1

Bărbatul intră în cofetărie și privește în jur, rece, distant, dar privirea lui meticuloasă caută ceva... un loc unde să se așeze și să facă o comandă. La mese sunt doar doi clienți la acea oră matinală. Se hotărăște și alege un loc lângă fereastră. E îmbrăcat lejer, cu cămașa de bumbac fin de culoarea cerului, cu mâneci lungi, deschisă la primul nasture. E o dimineață plăcută de primăvară târzie.

O vânzătoare drăguță și zâmbitoare se apropie.

– Ați comandat?

– Nu, răspunde scurt.

– Cu ce vă servesc?

Ochii lui pătrunzători, întunecați ca noaptea și fața lui încruntată o înfioară.

– O cafea scurtă și amară, răspunde rece, fără să o privească direct.

Tânăra pleacă grăbită.

Bărbatul privește din nou în jur. Ochii lui pătrunzători scrutează fiecare detaliu. Privirea îi rămâne blocată pe tânăra care apare la teighea. O fixează insistent. Aceasta nu-l observă, așa că poate să o analizeze nestingherit. Nu că s-ar fi intimidat în vreun fel dacă privirile li s-ar fi încrucișat...

Fata care i-a luat comanda apare cu cafeaua aburindă. O așază pe masă și se grăbește să plece.

El ia ceașca și o duce la gură. E fierbinte. Soarbe încet, apoi așază cănița din porțelan alb pe farfurioara ei. Își îndreaptă privirea de vultur din nou spre tânăra de la tejghea, care zâmbește în timp ce vorbește cu fata care l-a servit.

După ce își termină cafeaua, scoate o bancnotă de 50 și o pune sub farfurioară, fără să mai aștepte să i se aducă nota de plată. Apoi se ridică și iese.

A doua zi, același individ în haine luxoase, dar comode, purtate cu o lejeritate distinctă, apare în cofetărie la aceeași oră, comandând o cafea scurtă, neîndulcită.

Analizează interiorul, iar privirea îi rămâne pe aceeași tânără, o blondă cu ochi albaștri precum cerul, cu zâmbet inocent și natural, îmbrăcată în uniforma localului: cămașă roz și o fustă dreaptă, până mai jos de genunchi, culoarea vișinei coapte. Nu se ferește să-i analizeze fiecare gest, fiecare mișcare, fiecare vorbă care ajunge la el încet, dar diferit de tot ce e în jur.

După ce își bea cafeaua, bărbatul lasă din nou bancnota pe masă și pleacă.

A treia zi scena se repetă. Doar că de data aceasta, după ce se ridică de la masă, se apropie de tejghea.

Blonda cu zâmbet dulce îl privește cu chipul senin. El îi privește buzele trandafirii, curbate ușor.

– Vă pot ajuta? întreabă fata privindu-l suspicioasă.

Chipul lui se asprește.

Fata își mută atenția. E un bărbat athletic, înalt, care se impune doar dintr-o privire. Magnetismul lui periculos o intimidează, dându-i fiori pe șira spinării.

– Două gogoși! i se aude glasul gutural.

Tânăra privește la vitrina cu prăjituri. Mai are doar una acolo.

– Așteptați, vă rog, o clipă!

Se întoarce și intră în interior. Ar vrea ca individul să dispară până revine ea în sală, să uite de pofta lui. Ceva în privirea lui încruntată o neliniștește. După câteva clipe se întoarce cu un bol plin cu gogoși proaspete. Din păcate, bărbatul e tot în fața tejghelei.

– Le vreau pe toate, se răzgândește individul.

– Toate? ezită fata surprinsă.

– Da, răspunde el hotărât. Toate!

Fata ia cleștele de servit și începe să pună gogoșile în mai multe pungi de hârtie, apoi le așază pe tejghea, iar bărbatul plătește cash și pleacă.

Urcă în mașina care îl așteaptă pe cealaltă parte a străzii și pune pungile pe bord.

– Mănâncă! îi spune tânărului care e la volan. Sunt mai bune decât cafeaua!

Șoferul ia o gogoasă și o înfulecă. Apoi pornește motorul și autovehiculul pleacă.

În ziua următoare individul vine iarăși la cofetărie și se așază la locul său, lângă fereastră.

Blonda cu zâmbet angelic se apropie. Colega ei, care servește în sală, i-a făcut semn să îl preia ea.

– V-ați schimbat serviciul de curând? încearcă ea să lege o conversație, oarecum intrigată de apariția din fiecare dimineață a tânărului misterios.

Se simte copleșită de prezența lui impunătoare și de forța pe care o emană. Dar hainele lui scumpe îi ridică suspiciuni. Un asemenea om nu are nevoie să bea o cafea în acel loc și nici gogoșile lor nu îi sunt indispensabile.

Acesta o privește rece, încruntat.

– Am descoperit cofetăria... de curând...

– Înțeleg, spune ea după o clipă de ezitare. Mă bucur că vă face plăcere să vă savurați cafeluța la noi.

E convinsă că minte și că altele îi sunt intențiile. Dar se va descurca ea cu el, își spune hotărâtă.

– Mulțumesc. Aș vrea și o gogoasă pe lângă cafea, iar restul, pe care le aveți făcute, la pachet.

– Alimentați toată firma unde lucrați?

– Nu, doar câțiva... colegi, ezită pentru o clipă.

Ea zâmbește, dar chipul lui rămâne de nepătruns.

Fata se retrage. E încurcată. La acea oră are gata mai mult de cincizeci de gogoși. Cum să le pună la pachet pe toate, pentru un singur client? Dar, dacă i le-ar vinde lui, și-ar asigura o parte din vânzările pe acea zi. Stă și se gândește cum să facă. O cheamă pe colega cu care lucrează și o trimite cu comanda. Apoi intră în interiorul bucătăriei și pregătește pungile cu douăzeci de gogoși.

Bărbatul se apropie de tejghea, plătește cash și își ia comanda, chiar dacă știe că e incompletă.

Urcă în mașină și scoate o gogoasă dintr-o pungă. E gânditor. Știe că fata nu i le-a dat pe toate pe care le avea. Îi place cum ea a gândit situația. Șoferul pornește mașina și pleacă.

În următoarea dimineață nu se mai așază la locul său, ci se apropie de tejghea și așteaptă ca tânăra să apară.

Fata pășește precaută. Ceva o înfricoșează la acel străin, mereu încruntat, mereu cu privire analitică, dubioasă.

– Bună dimineața! O cafea și douăzeci de gogoși la pachet!

S-a hotărât să comande exact cât a decis fata să îi ofere data trecută.

Nu îl întreabă nimic, doar își coboară privirea în grabă pe trupul lui, remarcând cămașa din bumbac fin, de un alb

imaculat, o haină de lux, cu o croială slim-fit, care îi trădează constituția athletică, mulându-se perfect pe umeri și pe spate. Mâneca e închisă cu o butonieră aurie. Tânărul emană un parfum de succes, un amestec cu note de citrice și cedru, care taie brusc mirosul dulceag de marțipan din jur.

Ea îl privește scurt, înainte de a-i așeza comanda pe tejghea. Nu înțelege ce caută un astfel de om în cofetăria ei, pentru că știe că e putred de bogat și îi ascunde ceva...

Bărbatul pleacă tăcut, cu trăsături aspre și o privire rece, care nu trădează niciun sentiment sau gând.

În zilele care urmează continuă să intre în cofetărie la prima oră a dimineții, să își bea în liniște cafeaua și să cumpere câte douăzeci de gogoși înainte de-a pleca.

După aproape o lună, într-o dimineață își dă seama că blonda, nelipsită până atunci, nu mai apare. Nici în ziua următoare nu o vede.

În a treia zi, remarcând din nou absența tinerei, individul se ridică de la masă după ce își bea doar jumătate din cafea și pleacă.

În dimineața următoare, când vânzătoarea se oprește lângă masă, nici nu-i dă răgazul de a deschide gura.

– Unde ți-e șefa? o întreabă rece.

– Șefa? se fâstâcește tânăra.

– Fiica patronului.

– Eveline lipsește, răspunde fata ușor temătoare, intimidată de asprimea vorbei lui.

Asta a observat și el. Nu insistă, pentru că nu vrea să atragă atenția.

Continuă să intre în fiecare dimineață în cofetărie, dar fata nu mai apare deloc în următoarele trei săptămâni.

Urcă în mașina care îl așteaptă.

– S-a întors? întreabă șoferul.

– Nu, răspunde scurt.

– Nu te-ai săturat să o aștepți? Sau să-i bei cafeaua aia amară?

Individul tace.

Capitolul 2

Marcus își duce paharul de coniac la gură, plictisit de tot ce îl înconjoară. Asta-i una dintre acele seri cu petreceri underground, și la propriu, și la figurat. Le urăște! De obicei se îmbată criță, până nu mai știe pe ce lume e.

O vede apărând în încăpere cu o tavă de servit aperitive. Lasă paharul jos, stupefiat. O urmărește cu atenție sporită pentru minute în șir. La început a crezut că halucinează...

Brusc devine agitat. Bea cu sete. *Ce dracu' caută femeia asta aici?* se întreabă el. A consumat deja câteva pahare și începe să resimtă efectele alcoolului. Totuși, adrenalina declanșată în clipa în care a zărit-o îl ține în alertă — fără să știe pentru cât timp.

Se ridică și îi taie calea, prinzând-o cu brutalitate de braț.

– Ce cauți aici? o întreabă pe un ton grav.

Tânăra e gata să scape tava. Îl privește speriată, recunoscându-l după câteva clipe, când se liniștește. E bucuroasă să vadă o față familiară, dacă poate să îi spună așa, dar felul în care arată o îngrozește. Ochii injectați de alcool îi scapără de furie.

– Lucrez, răspunde ea cu voce tremurândă.

Chipul lui e încruntat și o fixează cu asprime.

– Nu ar trebui să fii aici.

– Am văzut un anunț..., ezită fata.

Îi eliberează brațul, apoi ia un fursec de pe tava din mâna ei. Tânăra îl privește temătoare pentru câteva clipe, dar când

vede că el nu mai spune nimic, pleacă. De ce nu ar trebui să fie acolo? A observat și ea că atmosfera petrecerii are ceva ciudat, misterios, iar participanții o înfricoșează, dar a hotărât să-și vadă de treaba pentru care e plătită și să nu se amestece în a altora.

E nervos. Mestecă fursecul nu pentru că îi e foame, ci pentru că e furios. *Anunț!* – pufnește în gând. Aproape că nu o crede că a răspuns la un *anunț*, fără să știe pentru ce anume va fi plătită. Cum să fii atât de idioată? N-ar crede pe nimeni care ar spune că nu știa, pe bune, în ce se bagă. Dar dacă pe ea o crede, atunci înseamnă că a greșit grav când a evaluat-o. Iar el nu se înșală când judecă oamenii. Tocmai de aceea îl irită gândul că a supraestimat-o.

A participat de multe ori la petrecerile acelea, organizate pentru grupuri restrânse și nimic din ce se întâmpla acolo nu l-a deranjat vreodată. Deși nu consumă droguri, spre deosebire de ceilalți invitați, nu s-a ferit niciodată de alcool și de excese.

De data asta, însă, e diferit. Nu poate accepta ce i se va întâmpla acelei tinere, mai ales dacă într-adevăr nu a știut în ce se bagă. Fata n-ar fi trebuit să răspundă la anunț. Nu-și explică nici cum a ajuns să-l vadă: are propria afacere, nu duce lipsă de bani și nu are nevoie de un venit suplimentar.

Se așază la bar și privește absent spre barmanița care servește. E una dintre cei care organizează astfel de evenimente.

Scoate mobilul din buzunar.

– Fata..., spune el și se oprește. E aici...

Pentru o clipă, la celălalt capăt se lasă tăcerea.

– Sunt pregătit, se aude vocea hotărâtă a omului său de încredere.

Închide conversația și cade pe gânduri. Își amintește de mama sa, mereu plină de viață, cu excepția perioadelor de *absență* tot mai dese din ultima vreme...

O urmărește cu atenție sporită când apare din nou în sală ca să servească. E aceeași femeie pe care a cunoscut-o în cofetărie, modestă, de o frumusețe simplă, naturală, fără farduri, fără haine provocatoare, dar îi lipsește zâmbetul senin care îi îmbrăca fața în cofetăria tatălui ei. Fata servește atentă, sobră, evitând contactul fizic cu oricine.

După miezul nopții, când aburii alcoolului și ai drogurilor se amestecă cu fumul dens, atmosfera din clubul underground devine aproape vâscoasă. Muzica techno, care până atunci pulsase frenetic, pare acum să vină de undeva din subteran, un bas greu care nu se mai aude, ci se simte direct în piept.

Pe canapelele de piele sintetică, siluetele invitaților se contopesc în umbre difuze. Fetele angajate temporar pe post de chelnerițe apar pe rând, absente și dispar apoi cu câte un individ – care mai bine dispus, care mai slinos sau mai posomorât. În fața lui Marcus, un tip cam de vârsta lui, cu cămașa deșirată, încearcă să-și păstreze echilibrul, în timp ce lângă el, o fată cu părul roz își lasă capul pe spate, privind fix un punct invizibil de pe tavan, pierdută în euforie.

O vede intrând. E dezorientată și speriată. El se ridică, dar constată că are o problemă în a-și păstra echilibrul. Trage aer în piept și pășește cât de hotărât e capabil în acea clipă. În același timp, un altul a pornit spre ea. Dacă va ajunge al doilea, o va pierde. Nu poate să accepte asta, așa că, cu o sforțare, grăbește pasul și o cuprinde cu un braț.

– Asta îmi aparține! îi spune individului care aproape că o prinsese și el de mână.

Cei doi bărbați se privesc tăios. Îl cunoaște pe adversar, unul agresiv și lipsit de creier chiar și atunci când nu e drogat. Dar probabil hotărârea lui îl face pe rival să renunțe, întorcându-se și bombănind ceva imperceptibil.